

— Ὡμίλῃσον εἰς αὐτὸν διὰ τὰς τύψεις σου... διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τιμωρίας... καὶ ἰκέτευσε αὐτὸν νὰ ζήσῃ... Ἐν ἀνάγκῃ διάταξον καὶ ὑπόδειξον αὐτῷ τὸ καθήκον του.

— Καλὰ! καλὰ! ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, φέρε τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐδῶ, μόνος μὲ αὐτόν, ἤξεύρω τί πρέπει νὰ τῷ εἰπω.

— Βασιζομαι εἰς σέ· ἡ πατρικὴ ἀγάπη θὰ σέ ἐμπνεύσῃ.

— Βεβαίως... Διὰ τοῦτο ἀποθνήσκω, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, καὶ δὲν λυποῦμαι παρὰ πολὺ ὀλίγον!... Ὁ ἀποθάνω ἢ οὕτως ἢ ἄλλως... Ἐπειτα, ἐξ αὐτοῦ καὶ χάριν αὐτοῦ... εἶνε μία παρηγορία... Φέρε τον τὸ ταχύτερον.

— Μετὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἀποκρύψω, καὶ ἀφοῦ ἴδω ὅτι εἶνε ἐν κατὰστάσει νὰ ὑποφέρῃ τὰς φοβερὰς αὐτὰς συγκινήσεις.

— Καλὰ... Βασιζομαι εἰς τὸν λόγον σου, εὐχαριστῶ!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας, ἐνθα ὁ Δακκολάρ μετηνέχθη δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κακουργιοδικείου.

Ἡ δίκη εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὴν δεκάτην τετάρτην Νοεμβρίου, θὰ διήρκει δὲ πιθανῶς τρεῖς ἡμέρας. Τὴν παραμονὴν, ὁ Λουβὲν εὐρέθη, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας, νεκρὸς ἐν τῇ εἰρκτῇ του. Διὰ τῆς αἰχμῆς παλαιοῦ καρφίου εἶχε γράψῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου: «Πεθαίνω, διότι ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν *Λαυρέντιο Δαλισιέ*!» Εἶτα ἐπειράθη νὰ ἐμπήξῃ τὸ καρφίον εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλ' ἡ δύναμις τῷ ἔλειπεν. Ἐσχίσε τότε εἰς λωρίδας ἐν ἔνδυμά του καὶ κατεσκεύασε βρόχον δι' οὗ ἀπηγγενίσθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΑΒ'

Ἡ κοινὴ περιέργεια, ζωηρῶς διεγερθεῖσα ἐκ τῆς δίκης ταύτης, δὲν ἱκανοποιήθη τελείως. Ἡ συζήτησις ἡπλοποιήθη καὶ ἐδραχύνθη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Δακκολάρ τοῦ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου· ἐπειράθη μάλιστα, ἵνα τελείωσιν ταχύτερον, νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν τῷ συνηγόρῳ αὐτοῦ.

Ὁ Πατὶν ἐμιμήθη καλῶς ἢ κακῶς τὸν ἀρχηγόν του.

Εἰς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων, ἡ Μαριέτα, ἀπουσίαζεν. Πρὸ τινων ἡμερῶν, πεισθεῖσα περὶ τῆς φοβερὰς μηχανορραφίας, ἣς ὑπῆρξε θύμα, κατελήφθη ὑπὸ ἀγρίας παραφροσύνης καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τινὶ φρενοκομείῳ, ἀνευ ἐλπίδος ἰάσεως.

Τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ ἡ πρώτη τῆς δεκάτης πέμπτης κατηναλώθησαν ὑπὸ τῶν οἰκωγῶν καὶ τῶν διαμαρτυρήσεων τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Σαμουήλ κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Δακκολάρ ἀνυπομονῶν παρητήθη τῆς σιωπῆς του.

— Ἐλα λοιπόν... ἀρκετὰ εἶπατε διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν... ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε καθαρά, Σαμουήλ, διατί ἀνυπομονεῖς; Ἦτο ὁ συνήθης μου χρηματοφύλαξ, εἶχο-

μεν ἀνοικτὸν λογαριασμόν... Ζητήσατε εἰς αὐτὸ τὸ κατάστιχον τὸν ἀριθμὸν 52, εἶνε ὁ ἰδικός μου... θὰ εὑρετε εἰς τὸ ἐνεργητικόν μου πέντε χιλιάδας φράγκων καὶ κἄτι... τὰ ὁποῖα τῷ χαρίζω... Ἄφησε νὰ καταδικασθῇ, τί διάβολο!

Τοῦτο συνετέλεσεν ἔτι μάλλον εἰς συντόμους τῆς δίκης, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν νύκτα τῆς δεκάτης πέμπτης.

Κετεδικάσθησαν!

Ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, εἰς θάνατον.

Ὁ Κλαυδίας ἐρήμην εἰς θάνατον.

Ὁ Πκτίν, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Σαμουήλ Ριχάρ εἰς ἰσόβια ἀναγκαστικὰ ἔργα. Διὰ τὸν Μωυσῆν, ὑπερβάντα τὸ ἐξηκοστὸν, ἡ ποινὴ μετεβλήθη εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν.

Ὁ Φραγκίστος Οὐσδάλ καὶ ὁ Φοβέτ— ὁ τελευταῖος οὗτος ἐρήμην—εἰς ἔκδοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ Ἄννα Γκορόν, χήρα Σανόας, εἰς ἐπτὰ ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα· ὁ δὲ ὑπηρέτης αὐτῆς εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην... ἐτελείωσε.

Ὡδηγήθη πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του, ἐνῷ δὲ ἐλάμβανον δι' αὐτὸν τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως μὴ αὐτοκτονήσῃ παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Αἶ, σύ! εἶπεν, ἤξεύρεις τί σκέπτομαι τώρα... Ἐχω τὸν λόγον σου.

— Ἔσο ἡσυχος εἶπεν ὁ Μούλ, θὰ τὸν τηρήσω.

— Καλὰ! αὐτὸ θέλω.

— Ὅταν δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συγκινήσεις.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐγώ!... Πόσος καιρὸς μοὶ μένει; δέκα πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἐβδομάδες περίπου;

— Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἀ! ὅχι! Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος. Ἠρνήθη νὰ κάμω ἀνακοπὴν πρὸ ὀλίγου, διότι εἶνε ἀνανδρία· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ κερδίσω καιρόν, εἶμαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ κάμνω ἀνακοπὴν... Ἀς μοὶ φέρουν ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα, ὅποιον δήποτε... καὶ γρήγορα!

Ἡ ἀνακοπὴ συντάχθη καὶ ὑπέγραψεν αὐτὴν: Ἀντώνιος Κρουζίνης, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, ψευδῶς Γεώργιος Δαλισιέ.

— Τώρα, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Μούλ, ἡ ὑπόθεσίς μου εἶνε ἐν τάξει, βασιζομαι εἰς σέ.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

*

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατὰ μετάφρασιν ΔΜΛ.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τέλος]

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ὁ κύριος Βρεμόν ἐξηκολούθησεν:

— Αυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀστείζεσθε. Εἶνε ἀληθές, πρέπει δὲ καὶ ὑμεῖς νὰ τὸ ὁμολογήσετε, ὅτι διὰ τῶν αἰφνιδίων αὐτῶν προτάσεών σας, ζητεῖτε νὰ μὲ ἐκπλήξετε. Ἀκούσατε: Δότε μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι αἱ προτάσεις σας αὐταὶ εἶνε εἰλικρινεῖς, ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ ἐξετάσω καὶ τὰς διαθέσεις τῆς Φερνάνδης, ἐὰν δ' ἐπιμένετε ἀποποιουμένη τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεταξὺ μας συνοικεσίου, τοῦ μάλλον προσήκοντος, θὰ σὰς ὑπακούσω.

— Θὰ μὲ ὑπακούσετε; ἐπανελάβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετ' ἐλαφρὰς εἰρωνείας, πείθομαι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινής. Ἐπείσθητε;

— Σχεδόν.

— Τώρα θὰ φωνάξω τὴν Φερνάνδην καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἀμφοτέρω. Εἶμαι ἤδη προητοιμασμένη.

— Θὰ ἐπροτίμων...

— Νὰ τῇ ὁμιλήσετε μόνος; Πρὸς τί; Δὲν εἶναι εὐπρεπέστερον νὰ πράξετε τοῦτο ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς;

Ταῦτοχρόνως ἔσυρε τὸν θώμιγκα τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἐνεφανίσθη ὑπηρέτης.

— Εἶπατε εἰς τὴν κόρην μου ὅτι τὴν ζητῶ.

Ἡ κυρία Δελινιὺ καὶ ὁ κύριος Βρεμόν σιγῶντες ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τῆς Φερνάνδης, παραδιδόμενοι ἀμφοτέρω εἰς σκέψεις διαφόρους.

Ἡ κυρία Δελινιὺ διεννοεῖτο τὴν συνάντησιν, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ ἐλάμβανε χώραν, ἐφοβεῖτο εἰλικρινῇ ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς τῆς, καίτοι τὴν αὐτὴν πρωτὰν τῇ ἐφάνερωσε τὴν θέλησιν τῆς. Ὁ κύριος Βρεμόν ἐξεπλήσσετο πλειότερον παρ' ὅσον ἤλπιζε, τὸ δὲ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο εἰς λαβύρινθον εἰκασιῶν, μὴ γνωρίζων εἰς τί νὰ ἀποδῶσθαι τὴν νέαν πρόθεσιν τῆς κυρίας Δελινιὺ.

Καίτοι ὁ κύριος Βρεμόν ἦτο ἀνὴρ, ἡ δὲ Φερνάνδη—ὡς νέα καὶ εὐειδής—ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονηθῇ ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς τῆς, ἐν τούτοις ὁ κύριος Βρεμόν ἀνησύχει, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς, ἥτις ξεμύλλε νὰ διαδραματισθῇ. Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ᾔδῃ τὸν Ζουάν, Λοβελάκος ἢ ὑποκόμης τοῦ Βαλμόν, πᾶς τις ἐν τῇ θέσει τοῦ κυρίου Βρεμόν εὐρισκόμενος, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη τέλος, καὶ ἡ Φερνάνδη ἐφάνη.

Ἦτο ὡχρὰ καὶ περίλυπος· βαδίζουσα δὲ εἶχε τὴν ζωρότητα τοῦ πτηνοῦ, ἥτις τῇ προσέθετε μεγίστην γοητείαν. Οἱ ὠραῖοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο

ἀπολέσαντες τὴν θελκτικὴν λάμψιν των ὡς ἐκ τῶν δακρῶν. Ἡ ἐπιδερμὶς της, ἡ τόσον διαφανὴς καὶ λευκὴ, ἐφαίνετο ἐρρυτιδωμένη σχεδόν. Ὁ κύριος Βρεμόν παρετήρησε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν τρόπων της.

— Μὲ ἐζήτησες, μητέρα μου; εἶπε δι' ἐπιπλάστου φωνῆς ἀντὶ τῆς συνήθους ἀργυροῦχου.

— Ναί, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιύ, καλέσασα αὐτὴν νὰ καθήσῃ πλησίον της μετὰ προσποιητῆς ἀγαθότητος. Ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν...

— Εἰσθε ἀσθενεῖς, καλὴ μου Φερνάνδην; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βρεμόν.

— Ὀλίγον, ἐπιθύρειν ἡ νεανίς, ἥς ἡ καρδιά, ἐξωγκουμένη ὑπὸ τῶν δακρῶν, ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκχυλίσῃ.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡσύχως ἡ κυρία Δελινιύ. Χθὲς τὴν νύκτα ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν γνωστὴν καὶ εἰς ὑμᾶς ἡμικρανίαν. Ὁ ἀπαρέλθῃ ταχέως.

Ἀποτεινόμενη δὲ πρὸς τὴν Φερνάνδην, μὲ τὴν ἐπιτακτικὴν ἐκείνην γλυκύτητα, ἦν τόσον καλῶς ὑπεκρίνετο, προσέθηκεν, ὅτι ὁ κύριος Βρεμόν ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐξετάσῃ περὶ τῶν αἰσθημάτων της καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ τὴν ἀκούσῃ ἀπαντῶσαν μετ' ἀπάσης τῆς εὐγενείας νεανίδος, ἐρασμίας καὶ εὐπειθοῦς. Τὰς τελευταίας ἰδίως λέξεις προέφερε μετὰ τόνου διακριτικοῦ, προσηλοῦσα συγχρόνως ἐπὶ τῆς κόρης τῆς βλέμμα ἐμφαντικόν.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἠρώτησε τότε τὴν Φερνάνδην ἂν συγκατένευε νὰ τὸν δεχθῇ ὡς σύζυγον, καίτοι ἦτο τεσσαρακοντοῦτης, ἡ δὲ κόμη τοῦ ἡξῆστο λευκαίνομένη.

Ἡ Φερνάνδη δὲν ἀπεκρίνατο κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐκυψε τὴν κεφαλὴν της ἐρυθρίασασα, οὕτως ὥστε, ἡ ἔνδειξις αὕτης τῆς μυχίας αὐτῆς λύπης, ἡδύνατο νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἀποτέλεσμα παρθενικῆς αἰδοῦς. Ὁ κύριος Βρεμόν ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του, ἥτις, τῇ βοηθείᾳ βραχείας ἀλλ' ἐκφραστικῆς ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δελινιύ διδαχῆς, ἔτυχεν ἀπαντήσεως. Ἡ Φερνάνδη ἦτο φύσει εὐαίσθητος καὶ ψυχῆς ἀσθενούς, εὐκόλως ὑποτασσομένης. Τοσοῦτον δὲ ἐξοικειώθη εἰς τὸ νὰ ὑποτάσσεται πάντοτε εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς μητρὸς της, ὥστε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐνόμιζε δυνατόν τὴν ἀντίστασιν ἄλλως τε, ἐπίστευεν ὅτι ὁ γάμος θὰ τὴν ἀπῆλασσε τῆς μητρικῆς δυναστείας.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἀπάντησε πρὸς τὸν κύριον Βρεμόν ὅτι τὸν ἐδέχετο ὡς σύζυγον. Προφέρουσα ὅμως τὴν καταφατικὴν ἐκείνην ἀπάντησιν ἐπὶ τοσοῦτον συνεκινήθη, ὥστε ὀλίγου δεῖν ἐλιποθύμει.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἐφάνη κατὰ τι ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Φερνάνδης. Ἐν τούτοις, ὡς ἀνὴρ νουνεχῆς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ ἔρωτα παρὰ τῆς νεανίδος, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἀμηχανίαν τῆς χαριέσεως μνηστῆς του εἰς τὴν δειλίαν αὐτῆς, ἐλπίζων ὅτι βραδύτερον ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ θὰ ἡμείβοντο διὰ τῆς ἀγάπης της.

Ὡμοιάζε κάπως τοὺς ἀνθρώπους ἐκεί-

νους, οἵτινες ἰδιοποιοῦνται θησαυρὸν ἄνευ πολλῶν δισταγμῶν καὶ οἵτινες τὰς διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ ἐλπίδας των στηρίζουσιν ἐπὶ τῆς καλῆς χρήσεως, ἣν αὐτοῦ θὰ ποιήσωσι. Συνεφώνησαν δὲ ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Ὁ κύριος Βρεμόν ὑπεσχέθη ν' ἀσχοληθῇ δραστηρίως περὶ τούτου.

Μόλις ὁ κύριος Βρεμόν ἀνεχώρησεν, ἡ δὲ Φερνάνδη, μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ ψυχὴν καταβεβλημένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ της, ὁ Ἑρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Γ'

— Ὑμεῖς ἐδῶ, κύριε! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δελινιύ μετὰ σφοδροῦ ψυχικοῦ ἀλγους.

— Πρὸς τί ἡ ἐκπληξίς σας αὕτη; εἶπεν ὁ νεανίας, δὲν εἶμαι πλέον δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Ὅχι δά, εἶπε πρᾶνόμενῃ, ἐν τούτοις ἐνόμιζον ὅτι θὰ εἴχετε ἐννοήσει ὅτι ἡ παρουσία σας εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶναι, διὰ τινὰ τοῦλάχιστον καιρὸν, ἀτοπος.

— Ὑπέθετον ὅτι θὰ συνήντων ἐδῶ τὸν κύριον Βρεμόν. Μετέβην πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης του μοι ἀπεκρίθη ὅτι εὕρεσκαται ἐδῶ, ἰδοὺ, κυρία, διατί ἤλθον.

— Μόλις πρὸ δέκα λεπτῶν ἐξῆλθε. Θαυμάζω πῶς δὲν τὸν εἶδατε.

— Ὡς πρὸς ἐμέ, λυποῦμαι· διότι γνωρίζων αὐτὸν ὡς τὸν οἰκειότερον φίλον σας, ἠρχόμην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μεσολαβήσῃ καὶ κάμψῃ, εἰ δυνατόν, τὴν σκληρότητά σας.

— Νομίζω ὅτι τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον σκοπεύετε ν' ἀποτανθῇτε, εἶναι ἀκατάλληλον, εἶπεν εἰρωνικῶς, ἡ κυρία Δελινιύ, ἀμφιβάλλω δέ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἔτι ὅτι ὁ κύριος Βρεμόν θὰ παρεδέχετο τὴν παράκλησίν σας, ἂν θὰ ἡδύνατο νὰ κάμψῃ ὅ,τι ἀποκαλεῖτε φιλοφρόνως... σκληρότητά μου...

— Ὁ κύριος Βρεμόν, προσηνέχθη πάντοτε πρὸς με κάλλιστα καὶ γενναϊότατα. Θὰ ἐθεώρει δὲ καθήκόν του, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, νὰ σὰς ὑποδείξῃ πόσον εἶναι σκληρὸν νὰ σπαράσσετε ἀποχωρίζουσα δύο καρδίας, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε σὰς εἶναι τοσοῦτον ἀφοσιωμέναι.

— Ἀληθῶς, συγκινοῦμαι διὰ τὴν ἀφοσίωσίν των, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δελινιύ μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος. Ἀλλ' ἂδυνατῶ νὰ τὴν ἀνταμείψω, διαρρηγνύουσα δεσμούς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ συνέδεσα. Σὰς συμβουλεύω ὡς φίλη νὰ μὴ στηρίζεσθε ἐπὶ τοῦ κυρίου Βρεμόν· ἔχει ἰσχυροὺς λόγους, πιστεύσατέ μοι, νὰ μὴ σὰς βοηθήσῃ.

— Καὶ ποῖοι λοιπὸν εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι;

— Δὲν τοὺς ἐννοεῖτε;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν, ὁ μέλλων σύζυγος τῆς Φερνάνδης...

— Εἶναι...

— Ὁ κύριος Βρεμόν!

— Ἀδύνατον! ἀπετάθη πρὸς ὑμᾶς;

— Ναί, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου.

Ὁ Ἑρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἡ κυρία Δελινιύ τὸν παρετήρει δι' ὕφους θριαμβευτικοῦ καὶ ὀργίλου συνάμα. Τὸ μῖσος, ὅπερ συχνάκις εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἔρωτος, δὲν εἶχεν ἐντελῶς προσβάλλει τὴν καρδίαν τῆς περικαλλοῦς χήρας, ἵνα ἡ ζηλοτυπία κωλύσῃ αὐτὴν νὰ ἀπολαύσῃ ἀπλήστως τῆς τέρψεως ταύτης.

Ὁ Ἑρρίκος, ἄλλως τε, ἦτο τόσον ὠραῖος καὶ ἐν τῇ θλίψει του ἔτι, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Δελινιύ κατελήφθη ὑπὸ μυχίας τινὸς παραχῆς, μεταβαλοῦσα δὲ ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, τῷ ὑπέδειξε θέσιν πλησίον της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Παιδίον, εἶπε, μὴ ἀναλαμβάνετε τὸ περιαλγὲς αὐτὸ ὕφος· ἄς ὁμιλήσωμεν λογικῶς ὡς δύο καλοὶ φίλοι.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνεκάλυψεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας διαλάμπουσιν ἀμυδρὰν ἐλπίδα, καθήσας δὲ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ θέσιν, ἐφώνησε διὰ θλιβερᾶς πλὴν γλυκυτάτης φωνῆς:

— Θεέ μου! τί σὰς ἔκαμα λοιπὸν καὶ μὲ βασανίζετε χωρὶς αἰτίαν;

— Τί μοῦ ἐκάματε; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιύ προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς πλήρεις μομφῆς ἐνταυτῷ καὶ τρυφερότητος ὀφθαλμούς της... τίποτε.

Τὸ τίποτε ἐκεῖνο προέφερε μετὰ τόνου τοσοῦτον ἐκφραστικῶν, ὥστε ὁ Ἑρρίκος ἐταράχθη.

— Τίποτε; τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπροφέρατε μετὰ τόνου τοσοῦτον παραδόξου, ὥστε τολμῶ νὰ πιστεύσω τὸ ἐναντίον. Ἄς ἴδωμεν ἂν ποτε σὰς προσέβαλα, κυρία, εἰπέτε μοι αὐτὸ ἵνα δυνηθῶ νὰ ἐξαλείψω τὸ λᾶθός μου, παρακαλῶν καὶ μετανοῶν.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς νέας γυναικὸς καὶ ἐθλίψεν αὐτήν· εἶτα ἐξηκολούθησε μὲ τὸ μελαγχολικὸν καὶ θωπευτικὸν ἐκεῖνο ὕφος, ὅπερ ἡ νεότης τόσον καλῶς γινώσκει:

— Διατί δὲν μοι ἀποκρίνεσθε; τὸ ἀμάρτημά μου εἶναι τόσον μέγα, ὥστε νὰ εἶναι ἀσύγγνωστον.

— Ἴσως! ἐπιθύρειν ἡ κυρία Δελινιύ, ἥς ἡ συγκινησις ἠῤῥαζεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὠραίου καὶ ἀδόλου ἐκείνου νέου.

— Ἴσως;... Εἶμαι λοιπὸν ἔνοχος;

— Δὲν εἶπα αὐτό.

— Ὡ! τὸ εἶπατε, κυρία Δελινιύ, τὸ εἶπατε, μὴ τὸ ἀρνεῖσθε. Ἐστὲ εἰλικρινὴς καὶ θὰ ἴδῃτε ἂν γνωρίζω νὰ ἐπανορθώτῃς προσβολάς, αἱ ὁποῖαι δυνατόν ἀκουσῶς νὰ μοι διέφυγον.

— Αὕτη εἶναι ἀνεπανόρθωτος, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δελινιύ ἐμψυχουμένη.

— Ἀνεπανόρθωτος; εἶνε ἀδύνατον. Ἐξήτασα τὴν συνείδησίν μου καὶ αὕτη δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐπιβεβαρυμένη ὅσον θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω.

— Δι' ὅ,τι σὰς μέμφομαι, δὲν ἐπιβιβάζεται ἡ συνείδησίς σας, ἐξηκολούθησεν

ἡ κυρία Δελινιὺ, ἥς ἡ φρόνησις ὑπέκυψε πρὸ τῆς ἀφελείας τοῦ νεανίου.

— Μήπως λοιπὸν μὲ μέμφεσθε διὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμα πρὸς τὴν δεσποινίδα Φερνάνδην; ὦ! κυρία! ἐπεθύμουν μόνον νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν ἡ καρδιά της, ἐνούμενη μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, ἡδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν αἵτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἀπηύθυνον.

Τὸ μέτωπον τῆς κυρίας Δελινιὺ κατέστη καὶ πάλιν σκυθρωπὸν.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐσιώπα.

— Ἐμάντευσα; ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος ἀδημονῶν.

— Ὅχι, ἐντελῶς, τῷ ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιὺ.

Καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ μετὰ συγκινήσεως, ἀνυψοῦσα δὲ ἐπιχαρίτως τοὺς ὤμους, ἐπανέλαβε:

— Δὲν θὰ μαντεύσετε, δὲν θὰ μαντεύσετε ποτέ, εἰσθε πολλὸ ἄκακος.

— Λάμπρις αἰφνιδία διήλθε τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑρρίκου δὲ Κερμπρίτσιου, δι' ἧς ἀνεκάλυψε σχεδὸν τὴν ἀλήθειαν. Ἑρρίγησε, καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη καταπύρρον, δάκρυα δὲ ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὠραίων του ὀφθαλμῶν.

— Νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐμάντευσα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη μὲν, ἀλλ' ἔφερεν αἰδημόνως ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δελινιὺ. Εἶτα ἐγείρων τὴν κεφαλὴν μετὰ θαυμαστοῦ κινήματος συμπαθείας:

— Νομίζω ὅτι πάσχετε, εἶπεν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνετε;

— Ἄν καὶ ἔχω ἀνάγκην πλειότερου ἢ ὑμεῖς οἴκτου, αἰσθάνομαι ὅμως ὅτι ἡ ὀργή μου μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην συγκίνησιν. Ναί, κυρία, σὰς ἐννοῶ καὶ τὸ βλέπω, δὲν μοὶ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σιωπῶ καὶ νὰ κλαίω.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελινιὺ θορυβηθεῖσα ἐνδομύχως.

— Διότι... διότι, νομίζω, ἐμάντευσα ὅτι ὑμεῖς, ἡ τόσον ὠραία, ἀγαπᾶτε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄξιον τῆς συμπαθείας σας, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰ συμπαθῆ αἰσθηματά σας... Ἄλλ' ἴσως εἶμαι ἔνοχος ἀλαζονίας καὶ ἀλογίστου εἰκασίας! Κατὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, κυρία, θὰ μὲ ὑποθέσετε ὡς ἄκριτον καὶ μωρόν, καὶ τότε ἀρκούντως ἐξεδικήθητε.

Ὑπῆρχεν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Ἑρρίκου τοσαύτη ἀγνότης καὶ εἰλικρίνεια, ὥστε ἡ κυρία Δελινιὺ, τεθορυβημένη ὑπὸ τοῦ πάθους της, μετὰ στενοχωρίας ἡδυνήθη νὰ ἐμπυδίσῃ ἀπόκρισιν θαυμασμοῦ.

— Δὲν εἰσθε οὔτε κοῦφος, οὔτε μωρός...

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ! ἐφώνησεν οὗτος. Πεισθῆτε, ὅτι μυχίως λυποῦμαι διὰ τὰς ἀκουσίας θλίψεις, μὲ τὰς ὁποίας σὰς ἐπότισα. Μετὰ δακρύων σὰς ζητῶ συγγνώμην, καὶ σὰς ἐξορκίζω νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἡρωϊκὴν αὐτὴν ἀπόπειραν, ἐνοῦσα δύο ὄντα, τὰ ὁποῖα πάντοτε θὰ εἶναι εὐ-

γνώμονα πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑπερβαλλόντως θὰ σὰς ἀγαπῶσι.

— Ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ κυρία Δελινιὺ, ἥτις, ὁσάκις ὁ νεανίας ἤγγιζε τὴν χορδὴν ταύτην, ἡσθάνετο τὴν ὀργὴν της ἐκχυλίζουσαν, ἔδωκα τὸν λόγον μου.

— Δὲν εἶναι ἀμετάκλητος, κυρία. Δύνασθε κάλλιστα νὰ τὸν ἀνακαλέσετε. Ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του ὁ κύριος Βρεμόν, δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος σύζυγος διὰ τὴν Φερνάνδην. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος. Θὰ καταστήσετε τὴν κόρην σας δυστυχὴ καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον σας θὰ μεταμελήσθε διότι τὴν ἐθυσιάσατε.

— Δὲν θυσιάζω κανένα, εἶπεν ὀρμητικῶς ἡ ἀνιλεὴς χήρα ἀναλαμβάνουσα τὸ ἐγκαταλειφθὲν στυγνὸν ὕψος της. Ὑπανδρεύω τὴν Φερνάνδην μὲ ἄνδρα καλὸν καὶ σώφρονα, ἄνευ νεανικῶν ὁρμῶν, εὐσταθῆ καὶ νουνεχῆ. Πιστεύσατε, κύριε, ὅτι γνωρίζω τὰ πράττω.

— Καὶ ἐγὼ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κινῶν μετ' ἀπελπισίας τὴν κεφαλὴν, ὅτι προπαρασκευάζετε μεγάλον κακόν. Ἐὰν ὅμως θέλετε ἐκδίκησιν, προσέξατε, θὰ τὴν ἔχετε πλήρη.

— Ἐχομεν καὶ ἀπειλὰς, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιὺ μεθ' ὕψους περιφρονητικοῦ καὶ συγκινητικοῦ συγχρόνως.

— ὦ! μείνατε ἥσυχος, αἱ ἀπειλαί μου, μόνον ἐμὲ θὰ πλήξωσιν.

— Ὁραία! ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἴπητε. Ἀλλὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν τὴν γνωρίζω ἐκ στήθους. Ἄλλοτε, τρεῖς νέοι μὲ ἡπείλουν ὅτι θὰ αὐτοκτονήσουν, καὶ ἐν τούτοις σήμερον ζῶσιν, ἀπολαμβάνοντες πλήρη υγείαν. Ἄν κάμετε ὡς αὐτοί, θὰ κάμετε πολὺ καλὰ.

— Ἡπατήθητε δυστυχῶς, κυρία μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετ' αὐξοντος ἐρεθισμοῦ. Ὅ,τι δοκιμάζω διὰ τὴν κόρην σας, δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν ἐρώτων, τοὺς ὁποίους τὸ ἐλάχιστον κώλυμα ἐξאלεῖφει τῆς καρδίας. Οἱ ἔρωτες, τοὺς ὁποίους λέγετε, εἶναι ἐφήμεροι, ταχέως καταναλισκόμενοι καὶ τῶν ὁποίων ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἀνεμὸς διασκορπίζει τὴν σποδόν. Ὅχι, ὅ,τι δι' ἐκείνην αἰσθάνομαι εἶναι βαθεῖα συμπάθεια, ἥτις, ἂν ψυχὴν μου, ὡς ἡλεκτρισμός, καὶ τὴν κατέλαβεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ διὰ παντός. Ἐν τῇ διαρκείᾳ ἐμμονῇ τοῦ μετ' ἀφοσιώσεως οὐρανίου τούτου ἔρωτος, ἐν τῇ ὁμολογουμένῃ ἐλπίδι ἀφεστώσεως εὐτυχίας, ἀπειχον πάσης ἐπιδείξεως, δυνάμενης νὰ προδώσῃ τὸ μυστικόν μου. Ἡ φυσικὴ μου δειλία μοὶ ἐπέβαλλεν ἀναγκάως τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν. Βεβαιωθῆτε, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος εἶναι ἡ ζωὴ μου, καὶ μόνος ὁ θάνατος θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποσπᾷ αὐτὸν τῆς καρδίας μου.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μεθ' ὕψους ἐμφαίνοντος σταθερότητα καὶ εἰλικρίνειαν. Ἡ μήτηρ τῆς Φερνάνδης ἡσθάνθη καμπτομένην τὴν φοβεράν ζηλοτυπίαν της.

— Λοιπόν, κυρία μου, ἐστὲ μεγάλου ψυχος. Δώσατε δείγματα ὑψηλῆς καὶ εὐγενοῦς αὐταπαρνήσεως. Ἡ αὐτοθυσία

συνεπιφέρει ἀρρήτους παρηγορίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀνυψοῦσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Τί ὠραῖον νὰ δύναται τις νὰ λέγῃ: «Ἴδου δύο εὐτυχῆ ὄντα, τὰ ὁποῖα εἰς ἐμὲ ὀφείλουσι τὴν εὐτυχίαν των, τὴν ὁποίαν τοῖς ἐδώρησα διὰ θυσίας μου». Σκεφθῆτε, κυρία, πόσον ἡ πράξις αὕτη εἶναι συγκινητικὴ, ὑψηλὴ, ἀγία. Εἰσθε λοιπὸν κατωτέρα τῆς γενναίας αὐτῆς πράξεως;

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐμειδίασε πονήρως.

— Εἰσθε εὐγλωττος, εἶπεν.

— Ἐχω τὴν εὐγλωττίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ὁ πόνος, τὴν εὐγλωττίαν τῆς καρδίας. Ἀκούσατε, ἐπανέλαβε γογγυστῶν, προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σας, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, μίαν λέξιν εἶπατε, ἡ ὁποία νὰ μοὶ παρέχῃ ἀμυδρὰν μόνον ἐλπίδα, καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν, ὡς ἀγγελον, ὡς μητέρα!

Ἐπρόφερε ταῦτα μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς, καταθλίβων συγχρόνως τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Δελινιὺ, ἃς ἐκάλυπτε διὰ τῶν δακρύων του.

Ἡ κυρία Δελινιὺ πράγματι ἦτο συγκινημένη, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ γενναίαν τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐκτιμῇ τὴν εὐγενῆ πράξιν, ἣν ὁ Ἑρρίκος τῇ ἀπεικόνιζε μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ πρὸ πάντων νὰ τὴν ἐνστερνισθῇ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην. Χωρὶς νὰ ἐμφωλεῇ ἡδὴ ἐν αὐτῇ αἰσθημᾷ τι διὰ τὸν νεανίαν ἐκείνον, δὲν ἡδύνατο ἐν τούτοις ν' ἀποφασίσῃ ἀφ' ἐαυτῆς νὰ τὸν ἐνώσῃ μετ' ἄλλης. Πρὸς τούτοις, δὲν ἤθελε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, διότι ἡ ὑπερηφάνιά της, ὡς ὠραίας γυναικός, ἔπασχεν, ἕνεκα τῆς προτιμήσεως, ἣν ἐπέδειξεν οὗτος πρὸς τὴν Φερνάνδην, καὶ ἔτι πλέον ἡ ὑπερευαισθησία αὐτῆς εὐρέθη συντετριμμένη ὑπὸ τῆς δοθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου διαβεβαιώσεως τοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὡς μητέρα. Ἡ λέξις αὕτη ἤρκεσε νὰ κλείσῃ τὴν καρδίαν της, τὴν πρὸ ὀλίγου ἀνοικτείσαν εἰς τὰ αἰτήματά τοῦ Ἑρρίκου. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ ἀγούσαι τὴν ἡλικίαν τῆς κυρίας Δελινιὺ, οὐδόλως συγκατατίθενται νὰ ἀνταλλάξωσι τὸν ἔρωτά των διὰ τῆς υἱικῆς στοργῆς.

— Λοιπόν, κυρία, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ βλέμμα ἱκετευτικόν, δὲν ἀπαντᾷτε;

— Τί θέλετε νὰ σὰς εἴπω; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιὺ μεθ' ὕψους ψυχροῦ. Αὐτό, τὸ ὁποῖον ζητεῖτε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ προσφέρω.

— Καὶ λοιπόν, ὁ κύριος Βρεμόν θὰ νυμφευθῇ τὴν Φερνάνδην;

— Ἐννοεῖται.

Ὁ Ἑρρίκος ἠγέρθη σιωπῶν καὶ κατηφής, ἐχαίρεισε σοβαρῶς τὴν κυρίαν Δελινιὺ, οὐδὲν προσθείς, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βρεμόν, ὃν δὲν εὗρεν ἐκεῖ. Μετὰ τὴν καρδίαν τότε περιαλγῆ, τὴν κεφαλὴν πυρέσσουσαν καὶ ἀνακυκλῶν ἐν τῷ νῷ μυρίας παράφρονας σκέψεις, περιεπλανήθη ἐντὸς τῶν Παρισίων τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Ἐσκέπτετο ν' αὐτοκτονήσῃ, κατελήφθη ὑπὸ τῆς ιδέας ν' ἀρπάσῃ τὴν Φερνάνδην, ἡθέλησε νὰ προκαλέσῃ τὸν κύριον Βρεμόν εἰς μονομα-

χίαν, και θα έπραγματοποιεί έως τὰς σκέψεις του ταύτας, ἄν, ἐνῶν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιστολὴ τοῦ πατρὸς του δὲν μετέβαλε τὴν πορείαν τῶν σκέψεών του. Ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ:

« Προσφιλῇ μου Ἑρρίκε,

·Εἶμαι πολὺ ἀσθενής, ὀλίγαι ὥραι ζωῆς ἔως μοι ὑπολείπονται ἔτι. Πρὸ τοῦ θανάτου μου ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σοι εἶπω τὸ ὕστατον χαῖρε, νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τῶν περὶ σου τὸν ὕστατον ἀσπασμόν. Ἐλθέ ταχέως, γλυκύτατόν μου τέκνον, διὰ νὰ φέρῃς τὴν παρηγορίαν ταύτην εἰς γέροντα, ὅστις ἀποθνήσκων, θὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ πέραν τοῦ τάφου.

·Ὁ πατήρ σου

·Ὁ γυμνασιάρχης δὲ Κερμπρίτσιο·.

Ὁ Ἑρρίκος ἡγάπα τὸν πατέρα του. Ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ἣ εὕρισκετο, ἡ εἰδησις αὕτη τὸν κατεσπάραττεν. Ἦναγκασμένος ν' ἀναχωρήσῃ ἐσπευσμένως διὰ Βρεττανίαν, — καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παρουσία τοῦ ἦτο ἀναγκαιοτάτη ἐν Παρισίοις, ἵνα κωλύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸν προαποφασισθέντα γάμον — ἐδίσταζε περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπάλλαιε μετὰ ξῶτος καὶ κἀθήκοντος. Ἐν τούτοις, μετὰ σφοδρὰν πάλιν, τὰ γενναῖα αἰσθήματα ὑπερίσχυσαν τῶν ἐγωϊστικῶν καὶ ἔγραψε πρὸς τὴν Φερνάνδην, ἀγνοῶν τίνω τρόπῳ θὰ ἐλάμβανε τὴν ἐπιστολὴν του. Περιέγραψεν αὐτῇ μετὰ διαπύρου καὶ εἰλικρινοῦς θλίψεως τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, τὰς βασάνους του καὶ τὴν ἀπαραιτήτην ἀνάγκην, ἥτις τὸν ὑπεχρέου ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βρεττανίαν, ἵνα κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του θνήσκοντος πατρὸς του. Ἐτελεύτα δ' ἱκετεύων αὐτὴν ν' ἀντιστῇ πάσει δυνάμει εἰς τὴν θέλησιν τῆς μητρὸς της καὶ τὴν διεβεβαίου ὅτι, ἐπιστρέφων, θὰ κατάρθου νὰ διαρρήξῃ γάμον, ὅστις τὸν ἐβύθιζεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν ἀπελπιῶν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην — ἐν ἣ ἐξέχεεν ὅλην του τὴν λύπην — τὴν βεβερεγμένην μὲ τὰ δάκρυά του, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ὑπὸ τὴν ἐπιστολὴν του, ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ τῇ Φερνάνδῃ, καὶ ὅστις, πωληθεὶς τῇ κυρίᾳ Δελινιῦ, τὴν παρέδωκε πρὸς αὐτήν.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ Ἑρρίκος ἀνεχώρησεν εἰς Βρεττανίαν. Εὗρε τὸν πατέρα του θνήσκοντα ἐν τῷ ἀρχαίῳ καὶ μονήρῳ πύργῳ του. Τόσον βαθέως συνησθάνθη τὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀγωνιῶντος γέροντος πατρὸς του, ὥστε ἐλησμονεῖ σχεδὸν τὸν ἔρωτά του.

Ὁ κύριος δὲ Κερμπρίτσιο, ἀναγνωρίζων τὸν υἱόν του, ἀνέλαβε τῆς ἀκρας ἀτονίας, ἐν ἣ πρότερον ἦτο βεβυθισμένος, καὶ ἐφάνη ἀναζωογονούμενος, ὥσπερ φῶς παλαῖον πρὶν σβεσθῇ. Διετήρησεν ἐπὶ δεκαπέντε ἔτι ἡμέρας τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς προσκαιροῦ ὑπάρξεώς του καὶ παρέδωκε τὸν ὕστατον στεναγμόν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ του, ὅστις δὲν ἐγκατέλειψε τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτέλεσε τὰ ἐπικηδεῖα καθήκοντα καὶ ἀναθέσας κατόπιν τὴν φροντίδα τῶν ὑποθέσεων του εἰς τὸν συμβολαιογράφον τῆς γείτονος πόλεως, ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως διὰ Παρισίους.

Αἱ νύκτες, ἃς διήλθεν ἐγγὺς τοῦ ψυχωραγοῦντος πατρὸς του, αἱ ποικίλαι ὁδύναι, ἃς ἡσθάνθη, τὸν κατέστησαν ἀδύνατον, ἀσθενῆ. Κατελήφθη ἀπὸ πυρετοῦ, ἡ δὲ κατὰστασις αὕτη, παροξύνουσα τὸν ἐρεθισμόν τῆς φαντασίας του, συνετέλει εἰς τὸ νὰ πάσχῃ δεινῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου του, μὲ ὅλας τὰς βασάνους, τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ φόβου, τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τοῦ ἄλγους. Μία πάντοτε ἰδέα κατεῖχε τὸ πνεῦμά του, καὶ ἀδιαλείπτως ἐψιθύριζε:

— Τρεῖς ἐβδομάδες ἀπουσίας! ἡ Φερνάνδην θὰ ἐνυμφεύθῃ.

Ἀφίκετο εἰς Παρισίους ἐν καιρῷ νυκτός, καταβεβλημένος, θνήσκων· αἱ κημαὶ του ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ἐπέβη ἀγοραίᾳ ἀμαξίας, καὶ ὡς ἐκ τοῦ συγκεχυμένου τῶν ἰδεῶν του καὶ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὸν πυρετοῦ, ἀντὶ νὰ εἶπῃ τῷ ἀμαξηλάτῃ τὴν διεύθυνσίν του, εἶπε τὴν τῆς κυρίας Δελινιῦ. Ἡ ἀμαξία ἔστη πρὸ αὐλείου θύρας, ἥς τὰ φύλλα ἦσαν ἡνεωγμένα, ὁ δὲ πρόδρομος ἐφωτίζετο δι' αὐσυνήτους φωτοχυσίας, πλεῖσται δὲ κυρίαι ἐν περιβολῇ χοροῦ κατήρχοντο ἀμαξίῳ ἐκεῖ κατὰ σειρὰν σταθμευουσῶν.

Ὁ Ἑρρίκος, στηρίζας τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς θυρίδος τῆς ἀμαξίας, ἀνεγνώρισε τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δελινιῦ ἐγείρας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν ἀπαστράπτοντα ἐκ φωτὸς τὰ παραθύρα τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἐν ἣ κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς Φερνάνδης. Ὁ ἦχος ὀρχήστρας ἀνακρουούσης τετραχόρον. ἔφθασε μέχρι αὐτοῦ. Ἐφρίκασε, κατήλθε τῆς ἀμαξίας, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν οἰκοφύλακα, ὅστις μόλις τὸν ἀνεγνώρισε:

— Δίδει χορὸν λοιπὸν ἡ κυρία Δελινιῦ; ἠρώτησε μετὰ ταραχῆς.

— Βεβαίως, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζετε; ἀπεκρίθη ὁ οἰκοφύλαξ ἑκπληκτος.

— Δὲν τὸ γνωρίζω. Διατί δίδει χορὸν;

— Διατί; Διὰ τὸν γάμον...

— Τίνος;

— Μὰ τὸν Θεόν! αὐτὸ εἶναι φοβερόν. Διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Φερνάνδης μετὰ τοῦ κυρίου Βρεμόν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀφῆκε βραγχυνώδη φωνήν, ὥρμησεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας εἰπὼν τὴν φορὰν ταύτην τὴν διεύθυνσίν του τῷ ἡνιόχῳ.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφίξιν του, ὁ ὑπηρέτης ἀπουσίαζεν. Ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, ἀνῆλθεν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κυρίας Δελινιῦ.

Δ'

Ἄν καὶ ἦτο ἀδύνατος καὶ μόλις ἡδύνατο νὰ ἴσταται εἰς τοὺς πόδας του, ὡς ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀσθενείας, ὁ Ἑρρίκος, μαθὼν ὅτι ἐδίδετο γαμήλιος χορὸς, ἡσθάνθη ἐν αὐτῷ ἑκτακτον δύναμιν. Ὡς σκιὰ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, διήλθε τὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐνθα τὸ πλῆθος συνωστίζετο. Παρετήρησε διὰ τῶν

σπινθηροβολούντων βλεμμάτων του ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης καὶ διέκρινε τὴν κυρίαν Δελινιῦ, τὸν κύριον Βρεμόν καὶ τὴν Φερνάνδην. Ἡ κυρία Δελινιῦ, συνδιαλεγόμενη μετὰ τινῶν κυριῶν, ἐμειδία, ὁ κύριος Βρεμόν ἐφαίνετο εὐδαιμονέστατος, συνδιαλάττων χειραψίας, ἡ δὲ Φερνάνδην, ὦ! ἡ Φερνάνδην, ἐν μέσῳ κύκλου νεανίδων εὐρισκομένη, ἦτο ὡχρὰ, ὡς ὁ ἐξ ἀνθέων πυρτοκαλέας στέφανος, ὅστις περιέστερε τὸ μέτωπόν της. Ὅσαίς ἐμειδία, τὸ μειδίμα ἐκεῖνο ἦτο βεβιασμένον καὶ πικρόν.

Ὁ Ἑρρίκος ἡσθάνθη καμπτόμενον ἐκ τὸν ὑπὸ τὸ βάρος βιαίας λύπης. Ἦναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας. Προσῆλωση ἐπὶ τῆς Φερνάνδης βλέμμα βλοσυρὸν καὶ κεραυνοβόλον, ὅπερ τὴν κατέστησεν ἀκίνητον. Ἐκφρασις βαθείας συγκινήσεως ἐπεφάνη αἰφνης ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο καταπόρφυρον. Ὀλίγου δεῖν καὶ ἐλιποθύμει. Ἠρύσθη ἐν τούτοις ἀρκοῦσαν δύναμιν, ἵνα ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην συνάντησιν, θέσασα ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸ πεποικιλμένον ρινόμακτρόν της, ὅπερ ἐκράτει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὀρχήστρα προανέκρουε χορὸν τινά. Οἱ χορεύται πάντες ἐτάχθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἤρξαντο χορεύοντες. Ὁ Ἑρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο παρετήρησεν ὅτι ἡ Φερνάνδην δὲν ἐχώρειεν, ἂν καὶ ἡγάπα πολὺ τὸν χορὸν. Μεθυσθεὶς ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἰσχύος τῆς μουσικῆς, ἀντήλθας θάρρος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ζωηροῦ ἄλγους, διήνοιξε τὸ συνωστίζόμενον πλῆθος, ἔφθασε μέχρι τῆς Φερνάνδης, ἐκάθησε παρ' αὐτῇ καὶ εἶτα ὡς ἐμπνευσθεὶς:

— Χορεύετε; τῇ εἶπε χαμηλοφώνως καὶ δι' ὕψους πικροῦ.

— Ἀπεποιήθην, ἀπεκρίθη ἡ Φερνάνδην μετ' ἀλγεινῆς θλίψεως.

— Καὶ τί πειράζει! ἂς χορεύσωμεν!, ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρίκος εὐτόλμως, εἶναι ἡ ὑστάτη χάρις, τὴν ὁποίαν ὡς ἱκέτης ζητῶ. Δὲν θὰ μὲ ἐπανιδετέ πλέον.

— Ἄλλ' ἡ μήτηρ μου! ... ἐψιθύρισε ἡ Φερνάνδην μετὰ φρίκης.

— Ὡ! ἀπερρίψατε τὰ δεσμά... ἐνυμφεύθητε, ἐψιθύρισε ὁ Ἑρρίκος μεθ' ὑποκόφου φρίκης.

Καὶ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς νέας γυναικός, τὴν ἔσυρεν, ἡμιθανῆ σχεδόν, ὅπου τὸ πλῆθος περιεδινοῦτο, καὶ ἐναγκαζόμενος τὸ εὐκαμπτον σῶμά της ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν χορευτῶν.

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζεν ἐξαισιῶς, οἱ χορεύται ἦσαν ἀραιοί, τὸ δὲ ὡχρὸν καὶ συμπαθὲς ζεῦγος διεκρίνετο ὡς σκιὰ ἀνὰ τὴν αἰθούσαν, θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἡ κυρία Δελινιῦ καὶ ὁ κύριος Βρεμόν, περὶ ἄλλα ἀσχολούμενοι, οὐδὲν τῶν συμβαινόντων ἠνόησαν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐν τούτοις καὶ ἡ Φερνάνδην, χορεύοντες, ἀντήλασσαν χαμηλοφώνως λέξεις πυρετώδεις καὶ διακεκομμένας.

— Λοιπὸν! ... δὲν ἐλάβατε τὴν ἐπιστολὴν μου;

— Ὁχι.

— Τὸν ἄθλιον, τί ἄρα γε τὴν ἔκαμε;
— Σὰς ἐνόμιζον καρτερικόν ... ἐπιλή-
σμονα ...

— Καὶ ὁμως ἐνυμφεύθητε.
— Ἡ μήτηρ μου μὲ ἠνάγκασε.
— Ἔστω ἐπικατάρτος.
— Νομίζει ὅτι οὕτω μὲ καθιστᾷ εὐ-
τυχῇ.

— Δυστυχῆς Φερνάνδην, ἐὰν ἐγνώριζες...
— Τί λοιπόν;
— Διαδραματίζονται εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον φρικῶδεις πράξεις, ὁδυνηρὰ συμ-
βάντα νεότητος καὶ ἀγάπης. Σὰς θυσιά-
ζουν ...

— Εἶναι ἀδύνατον!
— Ἡ μήτηρ σας μὲ μισεῖ.
— Καὶ διατί;
— Διότι σὰς ἀγαπῶ.
Ἡ Φερνάνδην παρετήρησε τὸν Ἑρρίκον
ἐκπεπληγμένη καὶ σιωπῶσα. Ἀκτὶς ἀπο-
καλύψεως ἐφάνη φωτίσασα τὸ πνεῦμά
της.

— Νομίζω ὅτι σὰς ἐννοῶ, εἶπε τέλος.
Ἡ μήτηρ μου ... σὰς ἀγαπᾷ ἐπίσης.
Ὁ Ἑρρίκος ἐσιώπη.
— ὦ! μῆτέρ μου! ἐψέλλισεν ἡ Φερ-
νάνδην.

Δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
της. Ἐλαφρῶς κλίνουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ
νεανίου, ὅστις τὴν ὑπεστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἰ-
σχυροῦ καὶ νευρώδους βραχίονός του, μό-
λις ἔψαυε τὸ φάτνωμα, βεθυθισμένη ἐν ὀ-
δυνηροτάτῃ σκέψει, ἐξ ἧς ὁ Ἑρρίκος τὴν
διέκοψε, μετ' ὀλίγον λέγων:

— Φερνάνδην, μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη;
— Δὲν μοι ἐπιτρέπετε πλέον τοῦτο.
— Τί λέγετε;
— Δὲν εἶμαι πλέον Φερνάνδην ... εἴ-
μαι ...

— Κυρία Βρεμόν.
— Τετέλεστα.
— Φερνάνδην! ... Φερνάνδην! ... Ἐὰν
ἠθέλατε ... δι' ὀλίγης ἀποφασιστικότη-
τος ... θὰ ἀπεφεύγατε τὸ μαρτύριον ...

— Διὰ ποίου μέσου;
— Διὰ τῆς φυγῆς.
— Αὐτὸ εἶναι ἄτιμον.
— Θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι! ... Εὐτυχεῖς,
θὰ λησμονήσωμεν τὸν κόσμον.
— Αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος θὰ δηλη-
τηριάσωσι τὴν ζωὴν μου.
— Ἐὰν ἐπιμένετε, Φερνάνδην ... δὲν μὲ
ἀγαπᾶτε πλέον!

Ἡ Φερνάνδην δὲν ἀπεκρίθη· μόλις ἐκρά-
τει τὰ δάκρυά της.
Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ χορὸς εὐ-
ρίσκετο περὶ τὸ τέρμα του.

Τρία ἢ τέσσαρα ζεύγη ἀντεῖχον εἰσέτι
εἰς τὸν ἐκ τοῦ χοροῦ κάματον.

Ὁ Ἑρρίκος, καὶ ἡ Φερνάνδην, ἐλαφροὶ
ὡς φάσματα, ἐφαίνοντο ἀντλοῦντες νέαν
ἰσχύιν, καὶ ἐστρέφοντο μετὰ δαιμονίου τα-
χύτητος.

— Τὸ σκέπτεσθε; ἐπανελάβε μετ' ἀ-
πελπισίας ὁ νεανίας.
— Τί λοιπόν, φίλε μου;
— Μετὰ τινος ὥρας, Φερνάνδην, θὰ ἀ-
νήκετε εἰς τὸν κύριον Βρεμόν!

— Σιωπήσατε!

— Θὰ ἀποθάνω!

— ὦ! Θεέ μου! ...

— Θὰ ἀποθάνω! σὰς λέγω, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ ἀνάλγητος νεανίας διὰ φω-
νῆς συγκινητικῆς. Ἐν διαστήματι τριῶν
ἐβδομάδων ἀπώλεσα δέκα ἐτη τοῦ βίου
μου! ... Εἶδον θνήσκοντα τὸν πατέρα μου!
... Παρέστην εἰς τὴν ἀγωνίαν του... Εἰς
τὴν ταφὴν τοῦ αὐτοῦ! ... ἐνῶ, μὲ τὴν
καρδίαν συντετριμμένην, ἐσκεπτόμην σέ,
τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἐθυσίαζον ... Ἐπιστρέφω
τέλος... καὶ εὐρίσκω ὅτι ἀνήκετε εἰς ἄλ-
λον. ... σύ, ἡ μόνη καὶ ὑπερτάτη ἀγάπη
μου ἐπὶ τῆς γῆς! ... σύ, ἡ μόνη καὶ ὑπερ-
τάτη ὁδὸν μου!

— Ἐσυχάσατε, Ἑρρίκε!

— Νὰ ἡσυχᾶω!

— Ναί! ... διότι πάσχω! ... ἡ καρδία
μου θραύεται ... πιέζεται ἰσχυρῶς

— Ἄς σταματήσωμεν! εἶπεν ὁ νεανίας
φρικῶδην.

— Ὅχι... ἄς χορεύωμεν πάντοτε, εἴ-
μαι εὐτυχῆς.

— Ἔστω! ἄς χορεύσωμεν ἀκόμη, ὦ
δυστυχῆς μου ἔρως!

— Ἄς χορεύωμεν, μέχρι τέλους!

— Ἄς χορεύωμεν, μέχρι θανάτου!

— ὦ! ἐὰν ἀπέθνησκον χορεύουσα!
ἐπιθύρῃσεν ἡ Φερνάνδην.

— Ναί, Φερνάνδην... Νὰ ἀποθάνωμεν,
νὰ ἀποθάνωμεν!

— Αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου φεύγου-
σαν.

— Φοβεῖσαι, παιδίον!

— Ὅχι... πάσχω... ὑποφέρω...

— Ναί... εἶσαι ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος!

— Ἡ καρδία μου συντρίβεται περισ-
σότερον τώρα.

— Δυστυχῆς! αἰσθάνεσαι ὅτι πάσχεις;

— Ναί.

— ὦ! ἄς παύσωμεν τὸν καταχθόνιον
αὐτὸν χορόν!

— Ὅχι... Ἄν παύσωμεν... νομίζω
ὅτι θ' ἀποθάνω.

— Μὲ τρομάζεις!

— Ἄ! φοβεῖσαι καὶ σύ, τώρα!

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Φερ-
νάνδην φρικῶδως ἐρρίγησεν.

— Ἀχ! Θεέ μου! ἐφώνησεν.

— Τί παρατηρεῖς λοιπόν;

— Τὸ βλέμμα τῆς μητρός μου!

— Λοιπόν;

— Εἶναι τρομερόν, φρικῶδες!

— Μὲ ἀνεγνώρισε, ἀναμφιβόλως.

— Ναί. Τὴν ἀκούω διατάττουσαν νὰ
παύσῃ ὁ χορὸς.

— Πράγματι! ἡ ὀρχήστρα κρούει τὸ
τέλος τοῦ χοροῦ. ... Χαῖρε, λοιπόν, Φερ-
νάνδην!

— Χαῖρε, Ἑρρίκε!

— Αὖριον θὰ σὲ θρηνήσω καὶ θὰ ἀπο-
θάνω ἐκεῖ, ἐν τῇ μονώσει τῶν βρεττανικῶν
ἀκτῶν μου! ...

— Καὶ ἐγώ... ἐγώ! ... Σὲ ἀναμένω εἰς
τὸν οὐρανόν.

Ὁ χορὸς ἔλκει καὶ ὁ Ἑρρίκος μετὰ
τῆς Φερνάνδης ἔπαυσαν χορεύοντες· ἀλλὰ
μόλις οἱ ἰσχυρῶς συνδεδεμένοι βραχίονες

τῶν ἐλύθησαν, ἀμφότεροι ἔπεσαν ὑπτιοί.
Ἔσπευσαν νὰ βοηθήσωσιν αὐτούς, ἀλλ'
οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρεῖχον. Κατῶρθω-
σαν νὰ τοὺς ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις των. Ἡ Φερνάνδην ἀπετέθη ἐπὶ
τῆς παρθενικῆς αὐτῆς κλίνης, σχεδὸν θνή-
σκουσα, ὁ δὲ Ἑρρίκος ἐκομίσθη ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ του, διαβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ κα-
τάρτου πυρετοῦ καὶ προφέρων ἀκατα-
παύστως τὸ ὄνομα τῆς Φερνάνδης, ἧς ἡ
μορφὴ παρουσιάζετο αὐτῷ πρὸ τῶν ἐκπλή-
κτων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν. Εἰκοσάκις ἐζήτησε
πληροφορίας περὶ τῆς ἀσθενοῦς, ἃς ἤρουντο
νὰ δώσωσιν αὐτῷ. Τέλος, μετὰ δύο ἡμερῶν
ἀδημονίαν, ἥτις ἐπυῖξανε τὴν νευρικὴν αὐ-
τοῦ καταστάσιν—ἀπουσίαζοντος τοῦ ὑ-
πηρέτου του καὶ γραίας τινὸς φύλακος,
ἣν ἀπεμάκρυνε πολλὰ προφασισθεῖς— ἡ-
γέρθη, κλονούμενος, ἐνεδύθη μετ' ὅσης
ἡδύνατο ταχύτητος καὶ ἐξελθὼν διηυθύν-
θη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δελινιῦ.

Οἱ ὑπηρέται ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσωσιν
αὐτῷ τὴν εἰσοδόν, ἀλλ' ἔρριπεν αὐτοῖς τὸ
βαλάντιόν του, γνωρίζων δὲ ποῦ ἔκειτο τὸ
δωμάτιον τῆς Φερνάνδης διηυθύνθη πρὸς
αὐτό.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ· θόρυβος λυγμῶν
καὶ θρήνων ἐξήρχοντο τοῦ δωματίου.
Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ εἶδε τὴν κυρίαν Δε-
λινιῦ παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς ἀσθενοῦς θυγα-
τρός της, ἀμνηχανοῦσαν καὶ κατεχομένην
ὑπὸ βαθυτάτης λύπης.

Ὁ κύριος Βρεμόν, ἰστάμενος πλησίον της
ὄρθιος καὶ ἀκίνητος, εἶχε προσηλωμένους
τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του ἐπὶ ἀψύχου
τινὸς μορφῆς, ἥτις ἐξεῖχε τοῦ προσκεφα-
λαίου τῆς κλίνης, λευκοτέρα τῶν τριχά-
πτων, ἅτινα τὴν περιέβαλλον.

Ὁ Ἑρρίκος ἠνένησε τὰ πάντα.

Ἡ ἀπελπισία τὸν κατέστησεν ἄφωνον.
Ἔστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κρουνοὶ δα-
κρύων ἔρρεον ἐν σιγῇ ἐπὶ τῶν παρειῶν
του. Τὸ σῶμά του ἅπαν ἔτρεμεν. Στιγμὰς
τινας μετὰ ταῦτα, αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν πολὺ
καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, νικη-
θέντα σχεδὸν ὑπὸ τῆς λύπης, ἐσύρθη μέ-
χρι τῆς κλίνης, χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ τῆς
λύπης των καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος,
τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, τὰ θρηνοῦντα τὴν
Φερνάνδην. Κύψας ἐπὶ τῆς κλίνης κατη-
σπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν νεκράν,
εἶτα ρίψας βλέμμα ἀνεκφράστου πικρίας,
ἐπὶ τῆς κυρίας Δελινιῦ, σφόδρα τεταραχ-
μένης, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας του, ἐψιθύρισε
διὰ φωνῆς δηκτικῆς:

— Ἀρκούντως ἐξεδικήθητε, κυρία, διὰ
τὸν ἔρωτα τὸν ὅποιον δὲν ἠσθανόμην πο-
σῶς δι' ὑμᾶς. Εἰσθε ζηλότυπος καὶ κακὴ!
Τὸ πρὸς ἐμὲ μισὸς σας ἐφάνευσε τὴν θυγα-
τέρα σας καὶ ὁμως εἶχατε ὑψηλὸν καθή-
κον νὰ ἐκπληρώσετε. Τὸ καθήκον τῆς μη-
τρικῆς αὐταπαρνήσεως! ἀλλὰ δὲν εἶχατε
τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐννοήσετε, δὲν εἶχατε τὴν
τόλμην νὰ τὸ ἐγκολπωθῆτε! Ἡ ψυχὴ
σας ἦτο πολὺ χαμερπής, ταπεινὴ! Ἐπρο-
τιμήσατε τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀφροσύσεως·
θριαμβεύσατε λοιπόν! Ἡ θυγάτηρ σας εἴ-
ναι νεκρά... καὶ ἐγώ... ἀποθνήσκω...

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, μετὰ φω-

νῆς ὁλονὲν ἐκλιπούσης, κατέπεσεν· οἱ ὁδόν-
τες του συνεκρούσθησαν, καὶ θρήνῳδης
στεναγμὸς ἐξέφυγε τῶν χειλέων του.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀ-
νεγείρη.

Ἦτο νεκρὸς !

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου Βρεμόν,
τοῦ καλλίστου βεβαίως τῶν ἀνθρώπων, ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Φερνάνδη ἐτάφησαν εἰς ἓνα
καὶ τὸν αὐτὸν τάφον.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐθρήνησε τὴν θυγα-
τέρα της ἐπὶ τινὰ καιρὸν, οὐδέποτε ὁμως
τὸν δυστυχῆ Ἑρρίκον.

Τὸ μῖσος τῆς γυναικὸς εἶναι ζωηρὸν καὶ
ἀνεξιλέαστον. Ἐνυμφεύθη καὶ πάλιν, οὐχ
ἦτο δὲν κατέστησε καὶ τὸν δεύτερον σύ-
ζυγόν της εὐτυχέστερον τοῦ πρώτου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Α'

— Ναί, ἔχει νοστιμούτσικον πρόσω-
πον.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐλέχθησαν μὲ τόνον
τινὰ ἀδιαφορίας καὶ ὁ καλὸν ἔστριψε βρα-
δέως τὸν μακρὸν ὠραῖον αὐτοῦ μύστακα,
ἐνῷ μὲ προσοχὴν παρετήρει τὴν νεαρὰν
κόρην, τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἐσχολία-
ζεν ὁ φίλος του.

— Μὲ ψυχρὸν κάπως τρόπον τὸ λέγεις!
ἀνεφώνησεν ὁ σύντροφός του, νέος μὲ εἰ-
λικρινές, ὠραῖον πρόσωπον. Νοστιμούτσι-
κη. τί λέγεις; Εἶνε, τῷ ὄντι, ἄγγελος!

Ὁ Ράλφ Χύντλεϋ προσέβλεψεν αὐτὸν
ζωηρῶς.

— Πρόσεξε, φίλε μου! Τί ἤθελεν εἰπεῖ
ἡ λαϊκὴ Ὀλυφαντ, ὅταν μάθῃ, ὅτι ὁ υἱὸς
καὶ κληρονόμος τῆς ὀμιλεῖ οὕτω περὶ τῶν
αἰθερίων θελήτρων ἀφκνοὺς τινος Ἀμε-
ρικανίδος κόρης; Καὶ εἰς αὐτὴν, ὑποθέτω,
ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἢ συνοδὸς
τῆς ξενοδόχου μας.

Ἐρῶθημα στενοχωρίας διήλθεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου τοῦ λόρδου Λίονελ καὶ ἀκου-
σίως αὐτοῦ ἀπεκρίθη:

— Σὺ παρὰ πολὺ γρήγορα πηδᾷς εἰς
συμπεράσματα, Ράλφ· ἐνῷ ἐγὼ θέλω μό-
νον καὶ μόνον νὰ συστηθῶ πρὸς τὴν χα-
ρισιέστεραν κόρην, τὴν ὁποίαν εἶδον ἀπόψε.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ· ἐλθέ· ἐγὼ εἶμαι
μὲ αὐτὴν γνωρισμένος καὶ δύναμαι νὰ σοὶ
κάμω τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν πρὸς χάριν
σου.

Καὶ μὲ τοὺς βραχίονας περιπλέγδην οἱ
δύο φίλοι προέβησαν ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο
παρατηροῦσα τὴν περὶ αὐτὴν φαίδρην
σκηνήν, εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε δὲν
εἶχε λάβει μέρος, ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερ-
σβυ.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ πιστεύσῃ αὐτὰ τὰ
ἰδιά της ὧτα, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἔμαθεν,
ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν νὰ συστηθῇ πρὸς τὸ μικρὸν

ἀτομόν της κύριος, ἦτον ὁ νεαρὸς λόρδος
Ὀλυφαντ, περὶ οὗ εἶχεν ἀκούσει τοσαῦτα.

Ὅπως ὁ κύριος Χύντλεϋ εἶχεν εἰπεῖ, ἡ
μικρὰ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ ἦτον ἡ ἑμ-
μισθος συνοδὸς τῆς μίς Μάουντ καὶ τὸ
ἔργον τοῦτο ἐπηγγέλλετο κατὰ πρῶτον
παρ' αὐτῇ. Ἡ Ἀλίκη Μάουντ ἐφάνη ἐκ-
πλαγεῖσα καὶ μὲ πολλὴν κρυφίαν τῆς δυ-
σαρέσκειαν εἶδε τὰς φιλόφρονας πρὸς τὴν
Μαργαρίταν περιποιήσεις τοῦ νεαροῦ εὐ-
πατρίδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσκόπευε νὰ
δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῶν ἰδίων αὐτῆς
θελημάτων. Δὲν ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἡ τελευ-
ταία φορὰ, καθ' ἣν ὁ λόρδος Ὀλυφαντ
ἀπήντησε τὴν Μαργαρίταν Ἑλλερσβυ. Ἐ-
νηλίζῃ ἤδη, μὲ πολλὴν πλοῦτον καὶ χωρὶς
νὰ ἔχῃ κανένα, ἵνα περιορίσῃ, ἢ νὰ διευ-
θύνῃ τὰς πράξεις του, εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν
Ἀμερικὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του
Χύντλεϋ καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ ἓν ἔτος,
πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν
ἐκτεταμένων κτημάτων του καὶ εἰς τὰ
πολλαπλὰ καθήκοντα καὶ μερίμνας Ἀγ-
γλου γαιοκτημόνος· καὶ τὴν ἑν διαστή-
ματι ἑξ μηνῶν ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ,
ὅτι ἐν βλέμμα ἐκτοξευόμενον ἐκ ζεύγους
κυανῶν σκεπτικῶν ὀφθαλμῶν εἶχε δι' αὐ-
τὸν περισσότερα θέλητρα, ἢ ὅσα εἶχον
πᾶσαι ὁμοῦ αἱ ἐξ ἐπιφανοῦς ξένους καλ-
λοναί, ἐξ ὧν ἐπλήρου συχναίς ἡ Λαϊκὴ
μήτηρ του τὴν οἰκίαν της, — ἵνα τὴν κα-
ταστήσῃ, — ὡς συνεθίζεν αὕτη νὰ λέγῃ:
εὐάρεστον διὰ τὸν Λίονελ.

Ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐκπληξίς της παρήλθε
ἡ Ἀλίκη Μάουντ συνεμορφώθη πρὸς τὴν
περίστασιν. Καὶ ἂν ἔτι ἐφάνη ἀναίσθητος
ὁ νεαρὸς λόρδος πρὸς τὰ θέλητρα της, ἡ-
σθάνετο, ὅτι δὲν θὰ ἦτο μικρὸς θρίαμβος
δι' αὐτὴν τὸ νὰ καυχᾶται πρὸς τὰς ἀνη-
κούσας εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς τάξιν, ὅτι
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της εἶχε ποτὲ τὴν σύ-
ζυγον ἑνὸς ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας, ὥστε,
ὅτε ὁ νεαρὸς λόρδος ἐπισκέπτετο τὴν οἰ-
κίαν της εἶχε πολλὰς εὐκαιρίας, ἵνα βλέ-
πῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του. Αἱ
ἡμέραι διὰ τὴν Μαργαρίταν παρήρχοντο
ὡς ὄνειρον, ἀλλὰ καίτοι ἀθῶα, ὡς παιδίον,
καλῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι οἱ τῆς τάξεώς του
ἄνθρωποι θὰ κατεδίκαζον τὸν λόρδον Ὀ-
λυφαντ, ὅτι ἀνοικειῶς λησμονήσας ἐκυ-
τὸν καὶ τὴν θέσιν του ἐξέλεξε μίαν νεά-
νιδα, ὡς αὕτη, ἵνα τῇ προσφέρῃ τὴν λα-
τρείαν του καὶ προσέτι ἡσθάνετο, ὅτι ἡ
ἀγέρωχος ἀριστοκρατικὴ οἰκογένειά του
ἀναμφιβόλως θὰ ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπεί-
σακτον. Καίτοι δὲ ζῶσα βίον μονήρη καὶ
ἄχαριν, ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ της, ἡ νεανίς
ἀπηνήθη ν' ἀποδεχθῇ τὴν προσφερομένην
αὐτῇ εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοιούτους οἰωνούς,
διότι ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ εἶχεν ὑψη-
λόφρονα καὶ εὐγενῆ χαρμητῆρα καί, εἰ καὶ
ὀρφνὴ καὶ μὲ μόνον τὰ ἄδολα αὐτῆς ὀρ-
μέφυτα παρ' ὧν ὠδηγεῖτο, ἦτο πᾶν ὅ,τι
ὤφειλε νὰ εἶνε μία ἀγαθὴ καὶ ἀξιαγάπη-
τος γυνή.

Οὕτω δέ, ὁπότε ὁ λόρδος Ὀλυφαντ κα-
τέθηκεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τοὺς τε
τίτλους καὶ τὴν καρδίαν του, εἰ καὶ αὕτη
ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸν ἠγάπα, προσηνῶς ἅμα

δὲ καὶ σταθερῶς ἀπήντησεν — «οὐχί» —
καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, οὔτε
ἐπιχειρήματα, οὔτε παρακλήσεις ἠδυνή-
θησαν νὰ τὴν μεταπείσωσιν.

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκτὸς
τοῦ ὅτι σκληρῶς διεψεύσθη τῶν ἐλπίδων
τοῦ καὶ πολὺ συνάμα ἐξεπλάγη ὁ λόρδος
Λίονελ· διότι, εἰ καὶ ἀδαῆς ἕνεος τῶν τοῦ
κόσμου, ἐγίνωσκεν ὅτι τοιοῦτο δὲν θὰ
ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν ἐξίτει εἰς γάμον
μίαν ἐκ τῶν νεανίδων τῆς τάξεώς του.

— Οὕτω λοιπὸν εἰς τῶν ὁμοτίμων τῆς
Ἀγγλίας ἀπεκρίθη! Ἐ, Ἐ! Τίς ἠδύ-
νατο νὰ στοχασθῇ, ὅτι ἡ μικροῦλα ἐκεῖνη
εἶχε τόσῃν φρόνησιν! Διότι, νὰ σοὶ εἰπῶ,
Λίονελ, καμμίαν φορὰν θὰ ἀνακαλῆς εἰς
τὴν μνήμην σου τὴν τρέλλαν ταύτην καὶ
θὰ εὐχαριστεῖς τὴν νέαν αὐτὴν διὰ τὸ κα-
κόν, διὰ τὸ ὅποσον τῶρα φρονεῖς, ὅτι δὲν
ὑπάρχει θεραπεία.

— Εὐκολον εἶνε νὰ τὸ λέγῃ τις, Ράλφ.
Δὲν εἰς αὐτοῦ· ἀγαπῶ τὴν νεανίδα ταύτην·
ἀλλὰ τί λέγω; Τὴν ἀγαπῶ; Μάλιστα,
τὴν λατρεύω! Λέγεις, ὅτι θὰ δυσηρε-
στεῖτο ἡ μήτηρ μου· ἔ! ἴσως κατ' ἀρχάς,
ἀλλὰ τόσον πολὺ μεριμνᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε
δὲν θὰ ἐθεώρει ἐαυτὴν ὡς προσβληθεῖσαν
ὑπ' ἐμοῦ δι' αὐτό, διὰ πολλὴν καιρὸν. Ἀλλ'
εἰς τί χρησιμεύει τὸ νὰ ὀμιλῶμεν οὕτω;
Ὅπως λέγεις, ἀπεκρούσθη. Ἀλλ' ἂν ἐπί-
στευον, ὅτι ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ μὲ
εἶχεν εἰς τὸν νοῦν της, ἂν ὀλίγον μόνον
μὲ ἠγάπα, οὔτε σύροντές με μὲ σχοινία
θὰ μὲ ἀπέσπων ἀπ' αὐτῆς. Ἀλλ' εἶνε
εὐκολον νὰ ἐνοήσῃ τις, ὅτι ἔρως δὲν δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ὑπὸ τὸ ψυχρὸν, γαλή-
νιον ἐκεῖνο ἐξωτερικόν.

Πολὺς καιρὸς δὲν παρήλθεν ἀφ' οὗ
ἐγένετο ἡ ἀνωτέρω συνομιλία καὶ ἡ λαϊκὴ
Ὀλυφαντ ὑπεδέχετο τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν
ὅποτον πολλοὺς μῆνας ἀκόμη δὲν ἀνέμενε
νὰ ἰδῇ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ τὰ κύ-
ματα τῶν πικριῶν κατέκλυσαν πανταχό-
θεν τὴν ψυχὴν τῆς Μαργαρίτας, ἐνῷ συγ-
χρῶνως κατενόει πόσον σφοδρῶς ἠρᾶτο
τοῦ μνηστήρος ἐκείνου, τὸν ὅποτον τὸ ἰ-
σχυρὸν αὐτῆς περὶ τοῦ καθήκοντος συν-
αίσθημα τῇ εἶχεν ὑπαγορεύσει νὰ ἀπαρ-
νηθῇ πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῶν θλίψεων της
ἡ μίς Μάουντ παροργισθεῖσα διὰ τὴν ἀ-
νόητον αὐτῆς ὑπερυσυνειδησίαν, ἕνεκα
τῆς ὁποίας ἀπέριψε τὸ προταθὲν αὐτῇ
λαμπρὸν συνοικέσιον, τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι
αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῆς δὲν τῇ ἦσαν πλέον
ἀνγκαίαι.

Καὶ οὕτω μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Μαρ-
γαρίτα εὐρέθη ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ψυχρό-
τητα καὶ σκληρότητα τοῦ κόσμου, ἄνευ
οὐδενὸς φίλου καὶ σχεδὸν ἄνευ λεπτοῦ.
Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια λαμβάνει φροντίδα
ὑπὲρ τῶν ἀξίων τῆς προστασίας αὐτῆς
καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ Μαργαρίτα εὗρεν ἐν
οἰκίᾳ θέσιν παιδαγωγοῦ διὰ τοὺς νε-
αροὺς βλαστοὺς πλουσίας τινὸς οἰκογε-
νείας καὶ ἐνταῦθα θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ
παρόντος αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ